

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 863/2541

บริษัท สยาม พาณิชย์ ลีสซิ่ง จำกัด โจทก์ นาง โสภา ชมภูรัตน์ กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 1021, ป.พ.พ. มาตรา 1022

ย่อ / หลักกฎหมาย

หนังสือรับรองการเป็นนิติบุคคลและผู้เป็นกรรมการโจทก์นายทะเบียนจะต้องแต่งย่อรายการซึ่งได้ลงทะเบียนส่งไปลงพิมพ์โฆษณาในหนังสือราชกิจจานุเบกษา และถือว่าบรรดาเอกสารและข้อความซึ่งลงทะเบียนในย่อเอกสารนั้นเป็นอันรู้แก่บุคคลทั้งปวงตามที่ได้บัญญัติในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1021 และ 1022 ดังนั้น แม้โจทก์จะส่งแต่ภาพถ่ายเอกสารก็ไม่ทำให้พยานหลักฐานของโจทก์เสียไป หนังสือฉบับนี้เป็นภาพถ่ายหนังสือรับรองออกโดยสำนักงานทะเบียนหุ้นส่วนบริษัทกรุงเทพมหานคร กรมทะเบียนการค้า กระทรวงพาณิชย์ ต้นฉบับอยู่ในอารักขาของราชการ ซึ่งหนังสือรับรองที่ถ่ายภาพมามีนายทะเบียนสำนักงานทะเบียนลงลายมือชื่อและประทับตราไว้ ย่อมเพียงพอที่จะรับฟังภาพถ่ายฉบับนี้แทนต้นฉบับเอกสารได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันส่งมอบรถยนต์คันโจทก์พร้อมค่าภาษีมูลค่าเพิ่มที่โจทก์ได้ชำระแทนไปก่อน 5,726 บาท หากคืนไม่ได้ให้ใช้ราคา 315,360 บาท พร้อมค่าภาษีมูลค่าเพิ่มอีก 20 งวด นับถัดจากวันฟ้องเป็นเงิน 16,360 บาท และค่าเสียหาย 40,000 บาท กับค่าเสียหายเดือนละ 9,000 บาท นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะส่งมอบรถยนต์คันหรือใช้ราคาเสร็จและให้ร่วมกันชำระดอกเบี้ยในเงินต้น 361,086 บาท นับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จในอัตราร้อยละ 15 ต่อปีจำเลยทั้งสองขาดนัดยื่นคำให้การและขาดนัดพิจารณาศาลชั้นต้นพิพากษา ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันส่งมอบรถยนต์คันที่เข้าซื้อคืนโจทก์ในสภาพเรียบร้อยใช้การได้ดี หากคืนไม่ได้ให้ใช้ราคา 143,345 บาท และให้ร่วมกันชำระค่าเสียหายเดือนละ 2,000 บาท นับแต่วันที่ 5 กันยายน 2536 เป็นต้นไป จนกว่าจะคืนหรือใช้ราคารถยนต์ให้โจทก์ แต่ทั้งนี้ให้ไม่เกิน 1 ปี คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยกโจทก์อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษากลับ ให้ยกฟ้องโจทก์ฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ประเด็นที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ซึ่งเป็นปัญหาข้อกฎหมายมีว่า ภาพถ่ายหนังสือรับรองการเป็นนิติบุคคลของโจทก์ตามเอกสารหมายเลข จ.1 รับฟังเป็นพยานหลักฐานได้หรือไม่ เห็นว่า เอกสารหมายเลข จ.1 เป็นหนังสือรับรองการเป็นนิติบุคคลและผู้เป็นกรรมการโจทก์ นายทะเบียนจะต้องแต่งย่อรายการซึ่งได้ลงทะเบียน ส่งไปลงพิมพ์โฆษณาในหนังสือราชกิจจานุเบกษา และถือว่าบรรดาเอกสารและข้อความซึ่งลงทะเบียนในย่อเอกสารนั้นเป็นอันรู้แก่บุคคลทั้งปวงตามที่ได้บัญญัติในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1021 และ 1022 ดังนั้น แม้โจทก์จะส่งแต่ภาพถ่ายเอกสารก็ไม่ทำให้พยานหลักฐานของโจทก์เสียไป หนังสือฉบับนี้เป็นภาพถ่ายหนังสือรับรองออกโดยสำนักงานทะเบียนหุ้นส่วนบริษัทกรุงเทพมหานคร กรมทะเบียนการค้ากระทรวงพาณิชย์ ต้นฉบับอยู่ในอารักขาของราชการ ซึ่งหนังสือรับรองที่ถ่ายภาพมามีนายทะเบียนสำนักงานทะเบียนลงลายมือชื่อและประทับตราไว้ ย่อมเพียงพอที่จะรับฟังภาพถ่ายฉบับนี้แทนต้นฉบับเอกสารได้ ประเด็นที่จะวินิจฉัยต่อไปเรื่องค่าเสียหายกรณีส่งมอบรถคืนไม่ได้และกรณีโจทก์ขาดประโยชน์จากการใช้รถและค่าภาษีมูลค่าเพิ่มตามสัญญาเช่าซื้อข้อนี้แต่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 มิได้วินิจฉัยไว้ แต่

โจทก์ได้ยกประเด็นไว้ในชั้นอุทธรณ์และชั้นฎีกา ทั้งโจทก์ได้สืบพยานไว้เสร็จสิ้นแล้ว เห็นสมควรวินิจฉัยไปโดยไม่ย้อนสำนวนไปให้ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิจารณาอีกและศาลฎีกาวินิจฉัยข้อเท็จจริงว่า หากจำเลยที่ 1 ส่งมอบรถคืนไม่ได้ เห็นสมควรให้โจทก์ได้รับชดใช้เป็นเงิน 207,000 บาท ส่วนค่าขาดประโยชน์ที่เกิดจากการไม่ได้ใช้ทรัพย์สินนั้น เห็นสมควรให้โจทก์ได้รับเท่ากับอัตราดอกเบี้ยร้อยละ 15 ต่อปีของต้นเงิน 207,000 บาท เป็นเงินเดือนละ 2,587.50 บาท ส่วนดอกเบี้ยของราคารถที่ขาดนั้นไม่เห็นสมควรกำหนดให้เพราะได้กำหนดค่าขาดประโยชน์เป็นค่าเสียหายให้เป็นจำนวนพอสมควรแล้วสำหรับค่าภาษีมูลค่าเพิ่ม เมื่อโจทก์ได้ชำระค่าภาษีมูลค่าเพิ่มจำนวน 5,726 บาท ไปก่อนแล้วจำเลยที่ 1 จึงต้องรับผิดชอบใช้เงินจำนวนนี้คืนแก่โจทก์ตามข้อสัญญาดังกล่าว จำเลยที่ 2 เป็นผู้ค้าประกันอย่างลูกหนี้ร่วม ต้องร่วมรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายให้แก่โจทก์พิพากษากลับว่า ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันส่งมอบรถยนต์ที่เข้าชื่อแก่โจทก์ในสภาพเรียบร้อยใช้การได้ดี หากคืนไม่ได้ให้ใช้ราคา 207,000 บาท ให้ร่วมกันชำระค่าภาษีมูลค่าเพิ่มจำนวน 5,726 บาท และให้จำเลยทั้งสองร่วมกันใช้ค่าขาดประโยชน์เดือนละ 2,587.50 บาท ตั้งแต่วันที่ 5 กันยายน 2536 เป็นต้นไปจนกว่าจะคืนรถที่เข้าชื่อหรือใช้ราคาทดแทน คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก

องค์คณะ

วุฒิ คราววุฒิ · ปรีชา เฉลิมวณิช · สติตย์ ไพเราะ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/863/2541>